

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5Co/134/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618200435  
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3618200435.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpeného Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava, Michalská 14 proti žalovanému K. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. - N. V., prechodne bytom A., H. 4, za účasti osobitného subjektu na strane žalovaného Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, o zaplatenie 6 996,02 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/51/2018-99 zo dňa 24. júna 2019, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol / výrok I./, konanie v časti o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 393,94 eur a poplatkov vo výške 106,55 eur zastavil /výrok II./, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.495,53 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 6.495,53 eur od 28.03.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku /výrok III./, rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,70 % /výrok IV./ a že žalobcovi sa vracia súdny poplatok za žalobu vo výške 23,30 eur prostredníctvom prevádzkovateľa systému platby súdnych poplatkov Slovenská pošta, a.s. na jeho účet /výrok V./. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 6.996,02 eur spolu s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 6.495,53 eur od 28.03.2015 do zaplatenia s odôvodnením, že so žalovaným ako veriteľ uzavrel zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička", predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 6.560 eur, so splatnosťou 120 mesiacov, úrokovou sadzbou 14,1% p.a., celkovým počtom splátok 119, mesačnou splátkou vrátane poisťného 108,56 eur a RPMN 15,22%. Žalovaný úver riadne nesplácal a preto žalobca dňa 16.03.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaného vyzval na zaplatenie do 7 dní od doručenia vyhlásenia. Žalovaný ho prevzal 20.3.2015, úver sa stal splatným 27.3.2015, preto si uplatňujú nárok na úrok z omeškania od 28.3.2015. Zostatok istiny úveru 6.495,53 eur uvedený vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti predstavuje rozdiel poskytnutého úveru vo výške 6.560 eur a splátok istiny úveru vo výške 64,47 eur. Pohľadávka ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pozostávala z istiny 6.495,53 eur, úroku 393,94 eur a poplatku 106,55 eur. Žalovaný k žalobe uviedol, že uplatnený nárok neuznáva, pretože sa stal "objektom podvodu" a nekalého konania iných osôb, vrátane osoby zastupujúcej pri poskytnutí pôžičky žalobcu. Pôžičky boli poskytnuté A. P. v celom rozsahu s tým, že on (žalovaný) v dokumentoch figuruje len formálne a celé plnenie malo byť vykrývané z prostriedkov pána P. ako reálneho dlžníka, čo sa však nestalo. Pán P. ho uistil o splácaní pôžičiek, čomu nasvedčovalo aj

zaplatenie čiastočnej platby, čím bol on uvedený do omylu, resp. "stavu úmyselne vyvolaného dojmu o dobromyseľnosti vyššie uvedenej osoby a spol. v danej veci". Hoci sa menovaný zaviazal pôžičky platiť, neurobil tak, pretože to nebolo v jeho možnostiach, pretože podmienky podnikania, na ktoré boli peniaze určené, nesprávne vyhodnotil. Žalovaný zároveň navrhol prerušiť konanie "do vyjasnenia si skutočností, ktoré sú obsahom ... vyjadrenia". V priebehu konania, pred otvorením pojednávania, vzal žalobca svoju žalobu späť v časti o zaplatenie zmluvného úroku vo výške 393,94 eur a v časti o zaplatenie poplatkov 106,55 eur.

2. Súd vykonal vo veci dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca dňa 10.06.2014 uzatvoril so žalovaným zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s registračným číslom 005685911030614. Žalobca ju uzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (ako veriteľ) a žalovaný pri jej uzatváraní nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Na jej podklade mu poskytol úver vo výške 6.560 eur splatný v 119 mesačných splátkach po 108,56 eur. Úroková sadzba bola dohodnutá na 14,1% ročne, dátum prvej splátky 25.07.2014 a dátum poslednej splátky 25.05.2024. RPMN bola 15,55%. Žalovaný úver riadne a včas nesplácal, preto žalobca listom zo dňa 16.03.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Možnosť takého vyhlásenia vyplýva z čl. I. bod 5 písm. b) zmluvy. Pred vyhlásením predčasnej splatnosti žalovaného upozornil upomienkami zo dňa 08.12.2014, 05.01.2015 a 05.02.2015 na omeškanie a v poslednej upomienke aj na možnosť požadovať predčasné splatenie úveru. Podľa skutkového tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaný nepoprel, zostatok istiny úveru je vo výške 6 495,53 € a predstavuje rozdiel medzi poskytnutou istinou 6.560 eur a splátkami započítanými na istinu 64,47 eur. Z prehľadu splátok vyplýva, že istina bola čerpaná dňa 10.06.2014 a splatené boli dve splátky po 108,56 eur a dve splátky po 111,62 eur, a to dňa 25.07.2014, 25.08.2014, 25.09.2014 a 25.10.2014. Žiadne iné splátky zaplatené neboli. Na istinu bola započítaná suma 64,47 eur (zvyšok splátok bol započítaný na úroky a poplatky), zostatok istiny je 6.495,53 eur. Ohľadom tvrdení žalovaného, že sa stal obeťou podvodu, súd z vykonaného dokazovania zistil, že trestné oznámenie podané žalovaným bolo odmietnuté, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že žalovaný v ústnom trestnom oznámení uviedol, že obdržal čiastky 1.500 eur, 2.000 eur, 2.000 eur a 25.000 eur, ktoré ihneď potom odovzdal A. P.. Z obsahu odôvodnenia ďalej vyplýva, že malo ísť o investície do podnikania A. P., pričom žalovaný si na ten účel vybavil úvery. Dohodli sa, že úvery vráti A. P. a okrem toho poskytne žalovanému províziu. A. P. tvrdenia žalovaného poprel. Trestné oznámenie bolo odmietnuté, pretože neboli zistené žiadne dôkazy podporujúce tvrdenie, že bol na žalovanom spáchaný trestný čin. Proti sebe stáli len výpovede žalovaného a A. P.. Z uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava III vyplýva, že sťažnosť žalovaného proti uzneseniu o odmietnutí trestného stíhania bola zamietnutá, pretože bola podaná oneskorene.

3. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 162 ods. 1 až 3, § 163 ods. 1, § 164, § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/ a podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 504, § 506, § 369 ods. 1 a 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu 10.06.2014 (ku dňu uzavretia zmluvy) /ďalej len „Obchodný zákonník“/, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 10.06.2014 (ku dňu uzavretia zmluvy) /ďalej len Občiansky zákonník/. V prvom rade sa zaoberal návrhom žalovaného na prerušenie konania. Tento ako nedôvodný zamietol, pretože nezistil žiaden zákonný dôvod na prerušenie konania. Rozhodnutie v tejto veci nezávisí od otázky, ktorú by súd nebol oprávnený riešiť, ani nie sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov alebo na prejudiciálne konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie. Takisto prerušenie nenavrholi obe procesné strany. Ani neprebíha iné súdne alebo správne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu (trestné konanie, v ktorom žalovaný podal trestné oznámenie, bolo skončené, takže nie je dôvod čakať ani na výsledky tohto trestného konania). Následne sa súd zaoberal čiastočným späťvzatím žaloby. Žalobca vzal žalobu späť v časti uplatnených úrokov vo výške 393,94 eur a v časti uplatnených poplatkov 106,55 eur. Keďže k späťvzatiu došlo pred otvorením prvého pojednávania vo veci (a vec nebola predtým predbežne prejednaná), prípadný nesúhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím žaloby by nemal žiadne právne účinky. Preto súd konanie v súlade s § 145 ods. 2 CSP v uvedenej časti zastavil. Ďalej sa súd zaoberal meritom prejednávaného sporu. Po vykonanom dokazovaní a zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že žaloba bola podaná v tej časti, v ktorej ju žalobca nevzal späť, dôvodne. Súd vychádzal z toho, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 10.06.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Spotrebiteľský charakter vyplýva z toho, že žalobca ju uzatváral v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný pri jej uzatváraní nekonal

v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu jej uzavretia. Súd v prvom rade posúdil, či má zmluva všetky zákonné náležitosti vyžadované pre jej platnosť a či poskytnutý úver pre absenciu niektorých náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Ustanovenia zmluvy sú jasné a zrozumiteľné a jej prílohou sú aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých sú prehľadným spôsobom popísané a objasnené relevantné zmluvné dojednania. Ani dojednaný úrok vo výške 14,10% ročne nie je možné považovať za neprimerane vysoký (priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov v čase uzavretia zmluvy bola 11,89%, pričom úrok túto hodnotu prevyšuje len o nepatrnú hodnotu). Z ničoho teda nevyplýva, že by zmluva mala byť neplatná. Z predloženej zmluvy ďalej vyplýva, že táto obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje. Z tvrdenia žalobcu vyplýva, že žalovaný čerpal úver do výšky 6.560,- eur a splatil sumu podľa prehľadu, ktorý žalobca predložil, pričom na istinu bola započítaná suma 64,47 eur. Zostatok istiny, ktorý nebol splatený, je vo výške 6.495,53 eur. Preto súd dospel k záveru, že žaloba je čo do zaplatenia sumy 6.495,53 eur podaná dôvodne. Súd sa osobitne zaoberal aj tým, či žalobcovi vznikol nárok na celé uplatnené plnenie, keďže v zmluve bola dohodnutá splatnosť 120 mesiacov. Súd dospel ku kladnému záveru. Z ustanovenia čl. I. 5 zmluvy vyplýva dohoda o možnosti zosplatenia dlhu v prípade jeho neplnenia zo strany dlžníka. Medzi stranami tak bolo dohodnuté oprávnenie žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca dodržal postup podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pred zosplatením pohľadávky (predchádzajúca výzva a upozornenie) a pohľadávku listom zo dňa 16.03.2015, doručeným žalovanému dňa 20.03.2015 zosplatil. Na zaplatenie pohľadávky vyzval žalovaného v lehote 7 dní od doručenia výzvy. Lehota uplynula dňa 27.03.2015. Keďže je žalovaný so zaplatením žalovanej sumy v omeškaní, súd priznal žalobcovi popri uplatnenej istine aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vo výške podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalovaný je v omeškaní odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie vo výzve zo dňa 16.03.2015, teda od 28.03.2015. Preto súd priznal žalobcovi popri istine aj úrok z omeškania v zákonnej výške 5,05% ročne zo sumy 6.495,53 eur od 28.03.2015 do zaplatenia. O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. K tvrdeniam žalovaného, že sa stal obeťou podvodu a v skutočnosti boli peňažné prostriedky poskytnuté tretej osobe, ktorá sa ich zaviazala za neho splácať, súd uviedol, že zmluva o úvere, na podklade ktorej si žalobca uplatňuje plnenie, bola nepochybne uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a ním ako dlžníkom. Žiadna iná osoba z tejto zmluvy nie je povinná plniť. Ak sa žalovaný dohodol s treťou osobou, že za neho bude dlh zo zmluvy splácať, potom takáto dohoda nemá právne účinky vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca sa naďalej môže domáhať plnenia od žalovaného, ako od dlžníka. V konaní nebolo preukázané, že by k uzavretiu zmluvy došlo podvodným konaním zo strany žalobcu, respektíve osôb, ktoré za neho pri uzatváraní zmluvy konali. Žalovaný v podstate potvrdil, že zmluvu podpísal a z vykonaného dokazovania je aj zrejmé, že vedel, čo je obsahom zmluvy (vedel, že mu na podklade zmluvy bol poskytnutý úver). V zásade uviedol, že peniaze z úveru chcel investovať do podnikania tretej osoby, pričom ale toto podnikanie bolo neúspešné. Skutočnosť, akým spôsobom žalovaný naložil s prostriedkami poskytnutými na podklade zmluvy o úvere pritom nie je právne podstatná a na povinnosť žalovaného plniť na podklade zmluvy žalobcovi nemá žiaden vplyv. Ak aj žalovaný bol treťou osobou oklamáný ohľadom použitia prostriedkov z úveru, nemá to za následok zánik jeho záväzku zo zmluvy a zánik jeho povinnosti plniť veriteľovi splátky úveru. Tvrdenie žalovaného, že zmluvu uzatvoril pod nátlakom, ktoré urobil na pojednávaní dňa 24.06.2019 súd uviedol, že toto vyhodnotil ako nedôveryhodné, urobené s úmyslom vyhnúť sa plneniu zo zmluvy. Toto tvrdenie totiž nie je podporené skôr zabezpečeným obsahom spisového materiálu. Zo žiadneho skoršieho vyjadrenia žalovaného nevyplýva, že by mal zmluvu podpisovať pod psychickým alebo fyzickým nátlakom tretej osoby. Nesvedčí tomu ani vyjadrenie k žalobe, ani duplika. Uzatvorenie zmluvy pod nátlakom nevyplýva ani z obsahu uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava III. Pritom ide o natoľko závažnú skutočnosť, že žalovaný by ju nepochybne uviedol ak nie vo svojich skorších podaniach v tejto veci, tak v trestnom oznámení (z toho ale žiadne vyhrážky tretej osoby, ktoré by mali byť adresované žalovanému pred uzavretím zmluvy, nevyplývajú). Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalobca bol úspešný čo do zaplatenia sumy 6.495,53 eur s príslušenstvom a čo do zaplatenia sumy 500,49 eur vzal žalobu späť bez zavinenia žalovaného (teda v tejto časti zaviniť zastavenie konania, čo možno pripočítavať k jeho procesnému neúspechu). Žalovaný bol úspešný čo do zaplatenia sumy 500,49 eur. Procesný úspech žalobcu predstavuje 92,85% (6.495,53 eur/ 6.996,02 eur x 100%). Procesný úspech žalovaného predstavuje 7,15% (500,49 eur/ 6.996,02 eur x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu po odpočítaní jeho neúspechu je 85,70%. Preto mu súd proti menej úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 85,70%.

4. O vrátení časti zaplateného súdneho poplatku zo žaloby žalobcovi rozhodol súd s ohľadom na čiastočné späťvzatie žaloby podľa § 7 ods. 7, § 11 ods. 3 a 4, ods. 6 písm. b) a ods. 10 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Podľa neho súd nevykonala a teda ani nemohol vyhodnotiť dôkazy nevyhnutné pre objektívne zistenie skutkového stavu predmetu sporu a tým nevyvodil vo veci správny právny záver. Predovšetkým bez náležitého odôvodnenia súd upustil od výpovede A. P.. Ďalej ani obsahovo nezaoberal mojimi podaniami evidovanými na krajskej prokuratúre Bratislava 3 pod Č.Kn884/15/1100-3 ako aj na okresnom riaditeľstve Bratislava 3- ČVS:ORP-879/3-VYS-BB.2015. Súd rozhodol bez účasti zástupcu osobitného subjektu - Všeobecnej ochrany spotrebiteľov, pričom sa uspokojil s konštatovaním že tento zástupca na strane žalovaného má doručenie predvolania riadne ukázané a svoju účasť neospravedlnil. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vec a vrátil na ďalšie dokazovanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na to že všetky žaloby sú vedené na Okresnom súde Partizánske a majú v podstate rovnaký právny a skutkový základ, navrhol ich spojenie, pretože reťaz pôžičiek od žalobcu má spoločného menovateľa, a to jeho osobu ako žalovaného, pána P. a pracovníkov žalobcu. Ide o spory vedené pod sp. zn. 6Csp/346/2017, 6Csp/51/2018, 4Csp/5/2018, 6Csp/71/2018 a 3Csp/41/2018. Zároveň žalovaný namietol miestnu príslušnosť Okresného súdu Partizánske keď jeho trvalý pobyt je Miestny úrad Bratislava 3. Ďalej uviedol, že je na materskej dovolenke a spolu s družkou v spoločnej domácnosti, vychovávajú dve ich vlastné deti, jedno dieťa zo vzťahu matky, na ktoré biologický otec neprispieva žiadne výživné a ďalej dve deti z jeho manželstva, na ktoré si riadne platí výživné podľa rozhodnutia súdu. Maloleté deti v spoločnej domácnosti trpia alergiami a družka žalovaného je vážne chorá. Preto cesty žalovaného na štyri rovnaké spory sú mimoriadne časovo aj finančne náročné a zaťažujúce.

6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

9. V prvom rade odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaný namieta vo svojom odvolaní miestnu príslušnosť Okresného súdu Partizánske, ktorý v spore konal a rozhodoval, táto námietka žalovaného nie je dôvodná. V zmysle § 41 CSP súd skúma miestnu príslušnosť iba na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí; výlučnú miestnu príslušnosť skúma aj bez námietky na začiatku konania. V danej veci sa jedná o spotrebiteľský spor medzi dodávateľom-veriteľom/žalobcom a spotrebiteľom-dlžníkom/žalovaným vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nejde teda o prípad, pre ktorý by zákon stanovoval výlučnú miestnu príslušnosť súdu, keď táto je podľa § 20 CSP stanovená len pre spory týkajúce sa vecného práva k nehnuteľnosti, spory súvisiace s konaním o dedičstve, spory vyvolané osobitnou povahou exekučného konania, spory vyvolané osobitnou povahou konkurzného konania alebo reštrukturalizačného konania a spory týkajúce sa rozhodcovského konania okrem spotrebiteľského rozhodcovského konania. Miestnu príslušnosť preto konajúci súd mohol skúmať len na námietku žalovaného uplatnenú najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí /§ 41 CSP/. Takýmto úkonom bolo podľa obsahu spisu vyjadrenie žalovaného k žalobe žalobcu, na ktoré bol vyzvaný súdom prvej inštancie uznesením č.k. 6Csp/51/2018-33 zo dňa 22. mája 2018. Uvedená výzva-uznesenie bola sprevádzaná aj písomným poučením pre žalovaného zo strany súdu prvej inštancie o jeho procesných právach a povinnostiach, medzi ktorými bolo aj poučenie podľa § 41 CSP namietat miestnu príslušnosť konajúceho súdu najneskôr pri prvom procesnom úkone. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.06.2018, v ktorom podaní ale miestnu nepríslušnosť súdu prvej inštancie nijako nenamietal. Námietku miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie nevzniesol žalovaný ani v ďalšom priebehu konania, hoci súdu prvej inštancie adresoval aj ďalšie písomné podanie /duplika k replike žalobcu na jeho vyjadrenie k žalobe/

a zúčastnil sa osobne aj pojednávania, na ktorom súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol. Z uvedeného odvolací súd usudzuje, že námietka miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie podaná žalovaným v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie je námietkou podanou zjavne oneskorene a odvolací súd na ňu preto neprihliada /§ 42 CSP/.

10. Rovnako aj ďalšie žalovaného odvolacie námietky procesného charakteru považuje odvolací súd po preskúmaní veci za nedôvodné. Čo sa týka žalovaným navrhovaného spojenia vecí vedených proti jeho osobe ako žalovanému na súde prvej inštancie, s návrhom na spojenie týchto vecí do jedného konania sa mal žalovaný obrátiť na súd prvej inštancie v konaní pred ním. Odvolací súd konajúci v štádiu odvolacieho konania v jednej konkrétnej veci žalovaného nemá možnosť tieto veci spojiť na spoločné konanie, pokiaľ tieto nie sú v štádiu odvolacieho konania, čo žalovaný netvrdí a ani to nevyplýva z obsahu súdnych registrov tunajšieho odvolacieho súdu. Čo sa týka procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý žalovaným uvádzané veci nespojil na spoločné konanie, odvolací súd v prvom rade uvádza, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie sám takýto návrh na spojenie vecí nepodal. Je možné uvažovať o tom, že súd prvej inštancie má v záujme hospodárnosti konania rozhodnúť o spojení viacerých vecí, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán, na spoločné konanie aj bez návrhu strany sporu /§ 166 ods. 1 CSP/. Ak však týmto procesným spôsobom nepostupuje a niektorú z týchto vecí meritórne rozhodne, nejedná sa podľa odvolacieho súdu o takú vady procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho meritórneho rozhodnutia. Povinnosť spojenia vecí viacerých vecí, ktoré skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán, na spoločné konanie vyplýva zo zásady hospodárnosti konania, ktorá okrem iného vyjadruje aj požiadavku minimalizácie legitímnych zásahov štátu do základných práv strany sporu /v takýchto prípadoch v podobe zvyšovanie trov konania strany sporu - vid'. nález Ústavného soudu České republiky sp. zn. I. ÚS 2930/09/. Aj v prípadoch, že súd prvej inštancie uvedeným procesným spôsobom nepostupuje, teda nespojí viaceré veci na spoločné konanie, je možné legitímny zásah štátu do základných práv strany sporu v podobe navyšovanie trov konania strany minimalizovať aplikáciou § 257 CSP, t.j. úplné alebo čiastočné nepriznanie náhrady trov konania procesne úspešnej protistrane.

11. Ak žalovaný namieta, že súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol bez prítomnosti zástupcu osobitného subjektu - Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov na pojednávaní, odvolací súd po preskúmaní veci má za to, že na takýto procesný postup súdu prvej inštancie boli splnené všetky zákonné podmienky. Z obsahu spisu vyplýva, že menované občianske združenie bolo pribraté do konania ako osobitný subjekt na strane žalovaného uznesením súdu prvej inštancie č.k. 6Csp/51/2018-61 zo dňa 12. februára 2019. Uznesením zo dňa 21. mája 2019 súd prvej inštancie nariadil pojednávanie vo veci na termín 24. júna 2019. Predvolanie na toto pojednávanie zaslal aj osobitnému subjektu na strane žalovaného, ktorému bolo predvolanie doručené dňa 06.06.2019. Na pojednávanie dňa 24. júna 2019 sa zástupca osobitného subjektu bez ospravedlnenia nedostavil. Na pojednávaní prítomní zástupca žalobcu a žalovaní nenavrhli odročenie pojednávania z dôvodu neprítomnosti zástupcu osobitného subjektu na strane žalovaného a súd prvej inštancie tak uznesením vyhláseným na pojednávaní rozhodol, že vec prejedná bez zástupcu osobitného subjektu na strane žalovaného podľa § 180 CSP. Na pojednávaní potom vykonal dokazovanie a vo veci vyhlásil odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok.

12. Podľa odvolacieho súdu bol uvedený procesný postup súdu prvej inštancie správny. V civilnom sporovom procese platí zásada, že vec sa má spravidla rozhodnúť na jednom pojednávaní. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je preto v zmysle uvedenej zásady nutné vnímať len ako niečo výnimočné. To sa prejavilo aj v zákonnej úprave CSP, ktorý v § 183 CSP stanovil podmienky odročenia pojednávania na žiadosť strany sporu. Z citovaných ustanovení § 183 CSP vyplýva, že pojednávanie možno odročiť aj na žiadosť strany sporu, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky, a to: 1. dôležitý dôvod, pre ktorý sa strana sporu alebo jej zástupca nemôže dostaviť na pojednávanie a 2. od strany alebo jej zástupcu nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Dôležitosť dôvodu, ktorým bola a je odôvodňovaná žiadosť strany sporu o odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1 CSP posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu. V danej veci je preukázané, že osobitný subjekt na strane žalovaného bol na pojednávanie súdu prvej inštancie riadne a včas predvolaný, na pojednávanie sa bez ospravedlnenia nedostavil a na pojednávaní prítomní zástupca žalobca a žalovaný nenavrhli odročenie pojednávania. Za tejto situácie nebol žiadny dôvod, aby súd prvej inštancie pre neospravedlnenú neprítomnosť riadne predvolaného zástupcu osobitného subjektu na strane žalovaného pojednávanie odročil. Vykonaním pojednávania bez prítomnosti zástupcu osobitného subjektu na strane žalovaného preto súd prvej inštancie nijako neporušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

13. Nakoniec neboli dôvodné ani zostávajúce odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa nevypočutia svedka A. P. a nevykonania dokazovania podaniami žalovaného na Krajskú prokuratúru v Bratislave a Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava III. Dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci

ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie /pozri napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 52/03/. Súd nie je v civilnom sporovom konaní viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania ale je povinnosťou konajúceho súdu v prípade, že odmietne vykonať určitý stranou navrhovaný dôkaz, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, prečo takýto navrhnutý dôkaz nevykoná. Navrhovaný dôkaz konajúci súd nemusí vykonať napríklad vtedy, ak podľa jeho posúdenia nie je pre rozhodnutie v danej veci relevantný, významný. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu je výsadnou doménou súdu a konajúci súd by pochybil nevykonaním navrhovaného dôkazu len vtedy, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

14. V danej veci súd prvej inštancie nevykoná žalovaným navrhnutý výsluch svedka A. P., ktorý mal byť podľa žalovaného osobou, ktorá ho podviedla v súvislosti s čerpaním úverov od žalobcu. Ako správne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie, zmluva o úvere, na podklade ktorej si žalobca uplatňuje v tomto spore svoju pohľadávku, bola preukázaná uzavretá medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žiadna iná osoba z tejto zmluvy nie je povinná plniť žalobcovi, len žalovaný. Ak sa žalovaný dohodol s treťou osobou, že za neho bude dlh zo zmluvy splácať, potom takáto dohoda nemá právne účinky vo vzťahu k žalobcovi. V konaní nebolo preukázané, že by k uzavretiu zmluvy došlo podvodným konaním zo strany žalobcu, respektíve osôb, ktoré za neho pri uzatváraní zmluvy konali. Žalovaný potvrdil, že zmluvu podpísal a z vykonaného dokazovania je aj zrejmé, že vedel, čo je obsahom zmluvy. Žalovaný uviedol, že peniaze z úveru chcel investovať do podnikania tretej osoby, pričom ale toto podnikanie bolo neúspešné. Skutočnosť, akým spôsobom žalovaný naložil s prostriedkami úveru čerpaného od žalobcu nie je právne podstatná a na povinnosť žalovaného plniť na podklade zmluvy žalobcovi nemá žiaden vplyv. Ak aj žalovaný bol treťou osobou oklamáný ohľadom použitia prostriedkov z úveru, nemá to za následok zánik jeho záväzku zo zmluvy a zánik jeho povinnosti plniť veriteľovi splátky úveru.

15. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaným navrhovaný dôkaz - výsluch svedka A. P. je v danej veci irelevantný. Aj keby menovaný svedok dosvedčil, že úver od žalobcu čerpal žalovaný pre neho, resp. že tieto peňažné prostriedky vložil do jeho podnikania a on sa zaviazal úver žalobcovi splácať, stále by sa jednalo len o vzťah medzi žalovaným a menovaným svedkom. Ich vzájomné práva a povinnosti z takéhoto vzťahu nemajú žiadny vplyv záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným zo zmluvy o úvere, a teda ani na zmluvnú povinnosť žalovaného splácať čerpaný úver žalobcovi. Dojednania medzi žalovaným a menovaným svedkom žalobca účastný nebol, a tak tieto dojednania nemôžu nijako zakladať, meniť alebo rušiť jeho práva a povinnosti, ktoré mu voči žalovanému vyplývajú zo zmluvy o úvere. Výsluch svedka A. P. tak nijako nemohol ovplyvniť výsledok tohto sporu v prospech žalovaného a preto súd prvej inštancie nepochybil, ak návrh žalovaného na vykonanie takéhoto dôkazu nevykoná.

16. Čo sa týka podaní, vyjadrení žalovaného na Krajskú prokuratúru v Bratislave a Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava III, súd prvej inštancie ako listinný dôkaz vykoná uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava III zo dňa 15.02.2016 ČVS: ORP-879/3-VYS-B3-2015 a uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 26.02.2016 sp. zn. 1 Pn 997/15/1103-11, z ktorých vyplynulo, že trestné oznámenie žalovaného na A. P. za podvodné konanie v súvislosti s čerpaním úverov žalovaným od žalobcu bolo odmietnuté, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania a sťažnosť žalovaného proti rozhodnutiu o odmietnutí trestného oznámenia bola prokuratúrou zamietnutá ako oneskorene podaná. Uvedené listinné dôkazy navrhol vykonať žalovaný, súd prvej inštancie ich vykoná a vyvodil z nich zodpovedajúce skutkové zistenia, ktoré aj po právnej stránke správne posúdil v komplexe celého skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Žiadny ďalší návrh na vykonanie dokazovania podaniami, vyjadreniami žalovaného na Krajskú prokuratúru v Bratislave a Okresné riaditeľstvo PZ Bratislava III žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nemal. Súd prvej inštancie preto nemohol nevykonaním žalovaným nenavrhnutých dôkazov pochybiť a porušiť právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

17. Na základe týchto záverov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca a preto má nárok proti

žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže však žalobcovi preukázane žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal..

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).